

**מולי שפירא:**

**„אחרי מילחמת הלבנון האמנים תורמים כחות!“**

בשבוע שעבר שוב הפגיעה תחנת גלי-צה"ל את המאזינים, כאשר העבירה בשידור ישיר את הופעתה של טינה טרנר. הפעם גם היה לשידור קהל-שיא של מאזינים, מכיוון שבדיקת בימיה-ההופעה - שלישי ורביעי - היתה שביטה כללית ברשות-השידור, וגלץ נשארה כמעט האופציה היחידה בגלי-האתר.

תחנות מיסחריות בעולם, המעוניינות להעביר קונצרטים דומים בשידורים חיים, או להקליט קונצרטים כל כוכבי-רוק, נאלצים לשלם עשרות אלפי דולרים לאמן ולנגנים. ההסדר נעשה גם בצורת חוזים סגורים, המבטיחים שאותה תחנת-רדיו לא תשתמש בחומר המוקלט להוצאת תקליטים או קלטות.

גלי-צה"ל, תחנה צבאית ולא מיסחרית, מצליחה כבר יותר מ-10 שנים לשכנע את גדולי וטובי המוסיקאים מכל המינים לתרום את ההופעות במתנה לצה"ל.

מי שבוחשים מאחורי הקלעים של התרומה הם מחלקת-התרבות והבידור של התחנה הצבאית והעומד בראשה, מולי שפירא.

שפירא, 14 שנה בתפקיד, התחיל את ההקלטות עם ראשוני הזמרים הבינלאומיים שבאו לארץ, עם הצרפתים כמו ג'ולייט גרקו, ברברה ועוד. אחר-כך באו סמי דייוויס ג'וניור, פרנק סינטרה, דני קיי ואחרים. שאלתי אותו איך הוא מצליח לשכנע את האמנים לתרום את המופע, ומדוע הוא עושה זאת.

אני משוגע אישית על מופעים פומביים. יש איכות מיוחדת בין

**בידור**

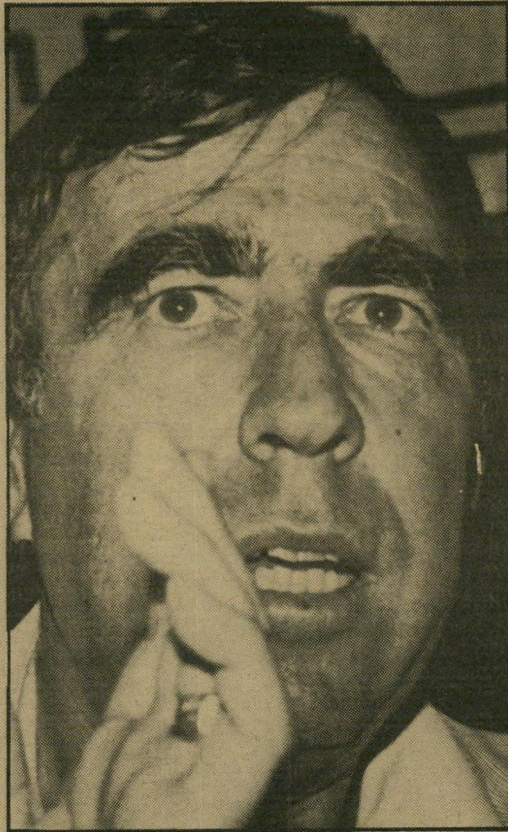
אמן על הבמה לבין קהל. זו איכות שאין לה תחליף. אני חשבת שהשידורים החיים נותנים אפשרות גם לחיילים הנמצאים רחוק, וגם לחסרי-אמצעים, לשמוע מופעים טובים בזמן אמיתי. וזה, לדעתי, אחד התפקידים העיקריים של רדיו.

יש בעיה לשכנע את האמנים לתרום את הופעתם?

אחרי מילחמת-ששת-הימים היה קל מאוד לשכנע אמנים, בעיקר את היהודים שביניהם, לתת מופע לצה"ל. רוב האמנים הסכימו אפילו לתת מופע מיוחד לחיילים מרחץ למיסגרת ההופעות האורחיות שלהם. אחרי מילחמת-הלבנון השתנתה התמונה של ישראל וצה"ל בעולם, והשיכנוע נעשה קשה יותר. אבל עדיין האנשים שסוככים את האמנים הם בעיקר יהודים, ואיתם קל יותר.

מה הפרוייקט הבא?

זה אומנם טור מיקצועי, אבל האמן הבינלאומי הבא שמגיע לארץ הוא בוב דילן, ואנחנו כבר נמצאים איתו במשאומתן. (ענת סרגוסטי)



**אריאל ויינשטיין:**

**„הייתי מתכטר מעיתון המסגיר מקורות מידע!“**

ויכוח חריף נסוב באחרונה בחוגי-התקשורת - האם מותר במיקרה כלשהו להסגיר מקור-מידע? מהו הגבול? מהן הנסיבות המקילות לשיבירת הטאבו הזה? הוויכוח נסוב בעקבות השיפתו של אוליבר נורת', הגיבור הכל-אמריקאי התורן, כמקור-מידע. זה קרה אחרי שנורת' האשים את חברי הקונגרס האמריקאי בהדלפות. עיתון אמריקאי מכובד הודיע שנורת' עצמו הוא שמסר לו את המידע החסוי. שאלתי בעניין זה אדם שמכיר את שני צידי המידע, מי שהיה עיתונאי במשך שנים רבות והפך לחבר-כנסת - אריאל ויינשטיין.

ראשית כפוליטיקאי, איך אתה רואה את מה שקרה?

אני נחצה כאן לשניים, אני מתלבט. מצד אחד, נורת' הופיע לפני האמריקאים כגיבור לאומי, איש אמין. שאלת אמינותו היתה חשובה כאן, העיתון, שחשף אותו כמקור, הציג אותו כשקרן. כעיתונאי-לשעבר, ברור שהעיתון עבר על הכללים, עשה טעות חמורה ובוודאי יפסיד ממדליפיו ועסקיו בעתיד. אני רואה זאת כצעד פטרייטי.

**עיתונות**

הבה נפתח את זווית-הראייה העיתונאית. כעיתונאי-לשעבר, היה לי קשה להמשיך לעבוד בעיתון הנוהג כך. אילו הייתי משוחרר מאילו-צצים כלכליים, בוודאי הייתי מגיש את התפרוטי מעיתון כזה. הרי לא הייתי יכול להכטיח לשמור על מקורותיי, ולעמוד מאחורי הבטחתן. די שעיתון הפר את הכללים, ולוא פעם אחת בלבד.

כפוליטיקאי, עשית „הושבים“ בעיקבות מה שקרה לנורת'?

כפוליטיקאי, יש לי ניסיון טוב עם התיקשורת. במשך כל שנתיי כפוליטיקאי, לא הפר אף עיתונאי אחד את אמוני. האתיקה בארץ גבוהה-יחסית.

ואתה, כעיתונאי הפרת פעם את אמונו של מישהו?

מעולם לא. מעולם לא הפרתי את אמונו של אף-אחד. ודווקא היו הצעות קוסמות ביותר להפר אמן של מקורות, הצעות קוסמות הקשורות בהקפת כדור-הארץ. (דפנה ברק)



**אפרים סידון:**

**„הסטידיקן הוא קוץ בתחת, מעצבן ומטריד!“**

לפני שבועות אחדים התקיים באמריקה כינוס עולמי של סטידיקנים. לכבוד אירועי 200 שנה לחוקה האמריקאית, החליטו האמריקאים לכנס הומוריסטים מכל העולם במילדלפיה, ולשמוע מהם מה חדש אצלם בענף. נציג ישראל בכינוס המצחיקנים היה אפרים סידון. ביקשתי לשמוע ממנו מה היה שם, במילדלפיה.

הגיעו סטידיקנים מכל העולם. הרוב אמריקאים. היו שם גם קנדים, צרפתים, אחד מניגריה, מהפיליפינים, מהודו וממקסיקו. בין המפורסמים היו ארט בוכוולד, הסטידיקן האנגלי ריצ'רד אינגוויז ועוד.

זה היה כינוס שמח?

בכינוסים של הומוריסטים זה תמיד עצוב. רוב הסטידיקנים הם אנשים רציניים, שאינם מתבדחים. רק בשרותים החליפו בדיחות.

יצאה איזו מסקנה מהכינוס הזה?

האמריקאים גילו שהפוליטיקה מצחיקה יותר מן המציאות. למראה רגן הסנלי התברר לסטידיקנים האמריקאים שהמתחרים העיקריים שלהם הם הפוליטיקאים. אנחנו כאן גילינו עובדה זאת מזמן. אנחנו יותר מציאותיים. הם חיים באשליה שהסטירה יכולה לשנות, ושלסטיריקנים יש השפעה. אנחנו יודעים שאין לנו כל השפעה.

דובר גם על ההומור היהודי?

היו דיונים על ההומור במיזרח אירופה. הומור פולני ורוסי הסתבר עור 70 אחוז מהבדחות האלה הופיעו כבר בעבר כבדיחות יהודיות. למקסיקאים ולניגרים יש בדיחות יהודיות, אבל במכ"י

**הומור**

סיקו ממלא את התפקיד המסורתי של היהודי הפיקח הנוצרי. מתברר עוד ש-60 אחוז מן הסטידיקנים בעולם הם יהודים. ההומור היהודי מוכר ונערץ, הכוונה ההומור היהודי, ולא הישראלי.

הקינאה אכלה אותך?

לא כל-כך. רוב הסטידיקנים היו, כמוני, ממדינות דמוקרטיות. ולהיות סטידיקן במדינה דמוקרטית זו לא חוכמה. דיברנו שם שהסכנה היחידה לסטידיקן במישטר דמוקרטי היא שכלל שהוא מוצלח יותר, הוא נעשה מוכר יותר ועשיר יותר, ואז הוא אוכל במיסעדות מפוארות ויקרות, ויש לך סיכויים למות מהתקף-לב.

והמסקנה שלך?

מסתבר שאין רבר כזה, סטירה קונסטרוקטיבית. הסטידיקן הוא בדרך כלל במיעוט. תראי כאן בארץ, 90 אחוז מהסטידיקנים הם שמאלנים. אילו היתה לנו השפעה כלשהי, הרי שכל הארץ היתה מצביעה שמאלה. אבל למרות ההתקפות על בגין ושמיר, כולם מצביעים ימינה. הסטידיקן הוא בסך הכל קוץ בתחת. מעצבן, מטריד, אבל אינו מסוכן. (רונית אנטלר)